

Adam Kołodziejski

Wicina, pow. Lubsko. Stanowisko 23

Informator Archeologiczny : badania 4, 90-91

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

i słupy prostokątnego domu usytuowanego wzdłuż wału. Ściany krótsze znajdowały się poza granicami wykopu i nie zostały jeszcze odsłonięte.

Materiał zabytkowy stanowiły głównie ceramika i mało charakterystyczne brązy. Na uwagę zasługuje znalezienie kilku dalszych grocików strzał do łuku typu scytyjskiego i paciorków szklanych.

Cały materiał ceramiczny datowany jest roboczo na okres Hallstatt D. Metale w tym roku były mało charakterystyczne. Prace będą kontynuowane w latach 1971—1975.

WICINA, pow. Lubsko

Konserwator Zabytków Archeologicznych i Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze.

Stanowisko 23

Badania prowadził mgr Adam Kołodziejcki. Finansował WKZ w Zielonej Górze. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko z IV—V okresu epoki brązu i okresu halsztackiego.

Cmentarzysko ciałopalne ludności kultury łużyckiej z okresu Hallstatt D notowane było w literaturze. Obecnie odkryto groby na rozwidleniu dróg z Wiciny do Jasienia i polnej drogi w kierunku osady, około 200 m na północny zachód od zabudowań wiejskich. Stanowisko porośnięte jest częściowo lasem wysokopiennym. Przekopano obszar około 10 arów, wydobywając szcztątkowy materiał z kilku całkowicie zniszczonych grobów, datowanych na młodszą i najmłodszą epokę brązu. Po przesunięciu osi badań na drugą stronę lasu odsłonięto dobrze zachowane groby z okresu halsztackiego. Na obszarze około 1,5 ara wydobyto 40 zespołów grobowych. Zagęszczenie pochówków, między którymi odległości wahały się niekiedy w granicach 30—50 cm, (wyróżnienie ich było możliwe często jedynie w pionie), nie pozwoliło na rozszerzenie granic wykopu.

Stosunkowo dobry stan zachowania i ciekawy materiał spowodowały natychmiastowe rozpoczęcie starań o wyłączenie terenu spod użytkowania (część badana objęta jest uprawą roli).

Cmentarzysko objęto ewidencją i ochroną konserwatorską i włączono do planu badań ratunkowych na lata 1971—1975. Zbadanie obiektu może mieć zasadniczy wpływ na całościowe opracowanie gniazda osadniczego w Wicinie, szczególnie na sprawy demograficzne. Dobrze zachowane, słabo spalone kości gwarantują możliwość wykonania analiz antropologicznych.

Z zabytków oprócz ceramiki typowej dla grupy białowickiej kultury łużyckiej okresu halsztackiego na uwagę zasługuje znalezienie całkowicie lub częściowo zachowanych szpil brązowych i żelaznych, fragmentów miecza lub sztyletu żelaznego, kilku noży żelaznych, 2 sierpów żelaznych, brzytwy żelaznej, grotów oszczepu żelaznych i innych mniej

charakterystycznych przedmiotów. Groby są bogato wyposażone w ceramikę i zabytki, co wskazuje na konieczność ratowania cmentarzyska.

WILCZE, pow. Bydgoszcz

Muzeum im' Leona Wyczółkowskiego w Bydgoszczy

Badania prowadził mgr Czesław Potemski. Finansował WKZ w Bydgoszczy. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko z okresu halsztackiego.

Stanowisko położone jest na skraju wsi, na niewielkim piaszczysto-gliniastym wzniesieniu. Groby odkryto w odległości około 180 m na południowy zachód od budynku mieszkalnego właściciela pola.

Na grób skrzynkowy natrafił właściciel w czasie jesiennej orki w roku 1969. We wrześniu 1970 r. przeprowadzono badania wykopaliskowe. Grób Nr 1 zlokalizowany już w roku 1969 zawierał jedną popielnicę o baniastym brzuścu przechodzącym łagodnie w cylindryczną szyjkę, zwężającą się ku otworowi, z częściowo zachowaną pokrywą. Skrzynia kamienna ułożona z 4 kamieni w obwarowaniu posiadała wymiary 120 × 100 cm, przykryta była jednym dużym kamieniem. Groby Nr 2 i 3 znaleziono w stanie szczątkowym, w odległości około 10 m na południe od grobu Nr 1. Kamienie zostały rozwleczone. Między kamieniami znaleziono kilka małych fragmentów ceramiki. W sumie zbadano teren o powierzchni 30 × 30 m, przekopując go rowami sondażowymi o szerokości 70 cm i łącznej długości 90 m. Głębokość rowów sondażowych wynosiła od 1—1,20 m. Należy przypuszczać, że pozostałe groby zalegały zbyt płytko i zostały zniszczone w przeszłości, w czasie orki. Na podstawie uzyskanego materiału można określić chronologię cmentarzyska na okres halsztacki.

WITOSTOWICE II,
pow. Strzelin

patrz wczesne średniowiecze

WOLA ZDAKOWSKA,
pow. Mielec

Muzeum Okręgowe w Rzeszowie

Badania prowadziła mgr Ewa Szarek-Waszkowska. Finansowało Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Pierwszy sezon badań. Osada kultury łużyckiej.